

ท ำ บ า ป

เพ ร ะ นั ก ส นุ ก

ความชั่วไม่ทำลายเลยประเสริฐกว่า
ความชั่วที่ทำลงไป จะคอยเผาผลาญเราในภายหลัง
กรรมใดที่ทำแล้วไม่เดือดร้อนในภายหลัง
กรรมนั้นเป็นความดี ทำแล้วประเสริฐกว่า

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๐

เราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้มีสิ่งที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไป อยู่ ๒ ประการ คือ การศึกษาวิชาความรู้ในทางโลก และการ ศึกษาวิชาในทางธรรม การศึกษาความรู้ทางโลก มีเป้าหมาย เพื่อให้เรารู้จักวิธีการแสวงหาปัจจัยสี่มาหล่อเลี้ยงชีวิต ทำให้ เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ส่วนการศึกษาคำรู้ในทางธรรม มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งความรู้ที่สมบูรณ์ เป็นความรู้เพื่อ ความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ให้เข้าถึงความสุขอันแท้จริงที่มี อยู่ภายในตน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ตายนสูตร ว่า

“อกตํ ทุกกฏํ เสโย โย ปจฺฉา ตปฺปติ ทุกกฏํ
กตณฺจ สุกตํ เสโย โย ยํ กตฺวา นานตปฺปติ

ความชั่วไม่ทำเสียเลยประเสริฐกว่า ความชั่วที่ทำ ลงไป จะคอยเผาผลาญเราในภายหลัง กรรมใดที่ทำแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง กรรมนั้นเป็นความดี ทำแล้ว ประเสริฐกว่า”

พระบรมโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ เกิดก็ภพก็ชาติก็สร้าง ความดีอย่างเดียว เพราะใจท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย จึง มุ่งชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์เรื่อยมา ถ้าหากหลง

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๑

ไปทำบาปอกุศลเข้า เมื่อรู้ตัวก็จะรีบปรับปรุงแก้ไขทันที เพราะท่านเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ไม่ว่าจะเป็นกรรมดี หรือกรรมชั่วที่ทำเอาไว้ ลักวันหนึ่งกรรมนั้นจะตามมาส่งผลอย่างแน่นอน จะเร็วหรือช้านั้นก็แล้วแต่เจตนาและความพยายามที่ได้ทำไว้ ท่านจึงไม่ยอมที่จะทำบาปอกุศล แต่มุ่งสั่งสมความดีอย่างเดียว

ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับการทำความดี อาจมองดูว่าการทำความดีเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก จึงไม่ค่อยอยากทำ ทั้งๆ ที่รู้ว่าทำแล้วจะมีความสุขเป็นผล ส่วนบาปอกุศลทำได้ง่ายกว่า แต่ก็ต้องไปเสวยทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ซึ่งเมื่อดูผลกระทบที่ทำได้มันไม่คุ้มกันเลย พระพุทธองค์จึงทรงสอนว่า “ความชั่วแม้เพียงเล็กน้อย อย่าได้ทำ ควรเก็บเกี่ยวแต่บุญกุศลให้เต็มที่ อย่าดูหมิ่นบาปกรรมว่าจะไม่ให้ผล เพราะการกระทำใดๆ ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี” ถึงแม้คิดว่า ทำเพื่อล้อเล่นสนุกสนาน แต่อาจนำความทุกข์มาให้มากมาย เหมือนดังเรื่องของพระเถระรูปหนึ่งซึ่งเคยพลั้งพลาดในอดีต กว่ากรรมเก่าจะหมดสิ้นไป ต้องรับผลกรรมยาวนานจนกว่าจะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

*เรื่องมีอยู่ว่า ในยุคสมัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระภิกษุ ๒ รูป กำลังเดินทางไปฟังพระปาฏิโมกข์ในวันอุโบสถ

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๒

ภุมมเทวดาคนหนึ่งเห็นพระท่านมีความสนิทสนมสมัครสมาน
สามัคคีกัน จึงคิดสนุกขึ้นมาว่า “มิตรภาพของภิกษุ ๒ รูปนี้
มันคงแน่นแฟ้นเหลือเกิน หากทดลองยุแยกให้แตกแยกกัน
มิตรภาพจะยังคงแน่นแฟ้นเหมือนเดิมไหมหนอ” แล้วเทวดาก็
หาโอกาสที่จะทำให้พระภิกษุทั้งสองรูปแตกกัน

ในระหว่างทาง พระรูปหนึ่งได้ฝากบาตรและจีวรไว้กับ
อีกรูปหนึ่ง ขอดัวไปทำภารกิจส่วนตัว เมื่อเสร็จภารกิจก็เดิน
กลับมา ขณะนั้น ภุมมเทวดาได้แปลงร่างเป็นหญิงรูปงามเดิน
ตามหลังพระเถระมา แสร้งทำเป็นทวิหม แล้วจัดผ้าถุงเสียใหม่
เดินออกจากพุ่มไม้ พระภิกษุที่เป็นสหายเห็นเหตุการณ์นี้ จึง
เข้าใจผิดคิดว่า เพื่อนภิกษุได้ล่วงเกินหญิงนั้นแล้ว จึงเกิดความ
สลดสังเวชใจว่า ถ้าหากเรารู้ว่า ภิกษุรูปนี้มีความประพฤติไม่ดี
เช่นนี้ เราคงไม่มาเสียเวลาคบหาสมาคมกันนานถึงเพียงนี้

คิดดังนั้นแล้วก็บอกกับเพื่อนภิกษุว่า “เชิญท่านถือเอา
บาตรของท่านไปเถอะ ผมจะไม่เดินทางร่วมกับท่านอีกต่อไปแล้ว”
พระภิกษุที่ถูกเทวดาแกล้ง เมื่อได้ฟังถ้อยคำเช่นนั้น ก็เกิดความ
งุนงง จึงถามถึงต้นสายปลายเหตุว่าเกิดอะไรขึ้น พระเพื่อนจึง
เล่าเรื่องที่ได้เห็นให้ฟัง แต่ท่านปฏิเสธว่าไม่ได้ทำเรื่องไม่ดียังนั้น
ทั้งสองรูปก็ได้เถียงกัน ไม่มีใครฟังเหตุผลใคร เป็นเหตุให้ต้อง
แยกทางกันในระหว่างทาง ท่านทั้งสองต่างนึกถึงมิตรภาพที่ดี

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๓

ต่อกัน จนไม่อาจอดกลั้นน้ำตาเอาไว้ได้ แต่เมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาก็ไม่สบายใจ คิดว่าเพื่อนทำศีลวิบัติแล้ว ไม่อาจที่จะคบกันต่อไปได้อีก

เมื่อถึงวันลงอุโบสถ ภิกษุรูปที่เข้าใจผิดเห็นเพื่อน ก็กล่าวว่า “ในโรงอุโบสถนี้ มีภิกษุที่ประพฤดิเสื่อมเสีย เราจะไม่กระทำอุโบสถร่วมกับภิกษุนั้น” แล้วออกไปยืนอยู่ข้างนอก ฤ็มมเทวาทเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว ก็คิดว่า เราได้ทำกรรมหนัก เสียแล้ว จึงแปลงร่างเป็นชายแก่เข้าไปหา แล้วบอกความจริง ให้ฟังว่า “พระคุณเจ้าทั้งสองอย่าได้โกรธเคืองกันเลย ภิกษุนี้เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ รูปผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นเป็นเพียงภาพที่ข้าพเจ้า เนรมิตขึ้นเท่านั้น” แล้วก็แสดงตนว่าตนเองเป็นเทวดา

เมื่อภิกษุนั้นทราบความจริง ก็กลับไปทำอุโบสถร่วมกัน แล้วได้เล่าความจริงให้เพื่อนสหธรรมิกทราบ ตั้งแต่นั้นมา ทั้งสองรูปก็กลับมาสมานฉันท์กันเหมือนเดิม และต่างก็เกิด ความสลดสังเวชใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงตั้งใจบำเพ็ญภาวนา จนได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

ส่วนฤ็มมเทวาทได้ทำบาปอกุศลเพียงเพราะความสนุก คึกคะนอง โดยขาดความยั้งคิด ทำให้ต้องไปตกนรกยาวนาน ถึงหนึ่งพุทธันดร แม้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ก็ถูกกล่าวโทษไป

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๔

ทุกภพทุกชาติ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำความชั่วอะไร จนมาถึงสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านบังเกิดเป็นลูกของพราหมณ์ ในกรุงสาวัตถีมีชื่อว่า ธานมาณพ เมื่อเติบโตขึ้นได้ไปฟังธรรมของ พระบรมศาสดา เกิดศรัทธามาก จึงขอออกบวช

เนื่องจากกรรมที่ทำเอาไว้ยังไม่สิ้นสุด เวลาท่านออก บิณฑบาต หรือจะไปที่ไหนก็ตาม จะมีภาพหญิงสาวเดินตาม หลังท่านไปด้วย แต่ตัวท่านเองมองไม่เห็น ท่านจึงมักถูกชาวบ้าน ที่ตักบาตรพูดล้อเลียนว่า “พระคุณเจ้า ข้าวยาคุกระบวยนี้ สำหรับท่าน อีกกระบวยหนึ่งสำหรับเพื่อนหญิงของท่าน” นอกจากนี้ยังถูกเพื่อนสหายหมกหม้ออีกด้วย ท่านจึงมีชื่อว่า “พระโกณฑธานะ” แปลว่า ผู้ทรงไว้ซึ่งผลแห่งกรรมชั่ว แม้ได้ รับขนานนามอย่างนั้น ท่านก็อดทนเรื่อยมา เพราะคิดว่าเป็น กรรมเก่าของตน

แต่เมื่อนานวันเข้า ท่านอดทนไม่ไหว จึงพูดโต้ตอบกลับ ไปบ้างว่า “พวกท่านนั่นแหละเป็นคนชั่ว อุปัชฌาย์ของท่านไม่ ลังสอนหรืออย่างไร” พระบรมศาสดาทราบว่าพระโกณฑธานะ กล่าวคำหยาบกับภิกษุด้วยกัน จึงให้เรียกท่านมา แล้วตรัสสอนว่า “ตัวเธอไม่อาจใช้กรรมที่ทำไว้ในปางก่อนให้หมดไป จึงเป็นเช่นนี้ ต่อไปเธออย่ากล่าวคำหยาบเช่นนั้นอีก และอย่ากล่าวคำหยาบ กับใครๆ เพราะผู้ที่เธอว่าร้ายแล้ว เขาก็จะได้ตอบเธอ ถ้อยคำที่

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๕

อาศัยการแข่งขันย่อมจะนำทุกข์มาให้ ผู้ด่าตอบก็ต้องประสบทุกข์นั้นด้วย ถ้าเธอมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ความแข่งดีก็จะหมดไป”

พระเถระฟังแล้วเกิดความสลดใจ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็ไม่ได้กล่าวคำหยาบกับใครอีกเลย ตั้งใจปฏิบัติตามคำสอนของพระบรมศาสดา มุ่งที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งอย่างเดียว ในที่สุดท่านก็สมปรารถนา ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ แล้วกรรมเก่าที่เคยมีก็หมดไป

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า กรรมเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำด้วยความคึกคะนอง อย่าคิดว่าจะไม่มีผล พึงอย่าดูหมิ่นบาปที่เราทำเอาไว้เล็กน้อยว่าคงไม่มาถึง แม้หมอน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงมาทีละหยาดได้ ฉนใด คนพาลเมื่อสั่งสมบาปแม้ทีละน้อย ย่อมเต็มด้วยบาปได้ ฉนนั้น

คนมีปัญญาควรสั่งสมแต่ความดี และสนับสนุนผู้อื่นให้ทำความดี แม้เป็นความดีเพียงเล็กน้อย ก็ควรสั่งสมเอาไว้ อย่าได้ดูถูกบุญ เพราะบุญเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้ามีบุญอะไรมาถึง ก็ชวนชวนทำกันให้เต็มที่ อย่าดูหมิ่นบุญเล็กน้อยว่าจะไม่ให้ผล เหมือนน้ำหยดทีละหยด ยังสามารถทำให้น้ำเต็มตุ่มได้ ดังนั้นผู้มีปัญญา

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๖

ฟังสั่งสมบุญให้เยอะๆ

โดยเฉพาะพวกเรานักสร้างบารมี อย่าได้พลั้งพลาดไป
ทำบาปอกุศลแม้เพียงเล็กน้อยกัน อย่าทำเพราะเห็นแก่ความ
สนุกสนาน ให้หมั่นควบคุมกาย วาจา ใจของเราให้ดี อย่าให้ไป
กระทบกับใคร เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญ สั่งสมบารมีเท่านั้น
ชาตินี้จึงควรเก็บเกี่ยวบุญกุศลให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบุญที่
เกิดจากการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ
ทำกันให้เต็มที่ จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงาม ที่นึกถึง
คราใด ก็มีปีติสุขเป็นรางวัล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเจริญสมาธิ
ภาวนา ต้องถือว่าเป็นภารกิจของนักสร้างบารมี ที่เราต้อง
หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งทุกวัน ให้ทุกท่านอย่าได้ประมาท ให้ขยัน
ทำภาวนากันทุกๆ คน

